

◆ MINEKE'S ◆
VIERKANTE STUIVER
DOOR E. PALMA.

NIJCKERK, G. F. CALLENBACH

Mineke hield haar stevig vast, . . . blz. 3

MINEKE'S VIERKANTE STUIVER

DOOR

E. PALMA

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

Mineke had haast toen ze uit school kwam, en 't was toch pas één minuut over twaalf. Ze kon nooit met de vriendinnetjes blijven nâpraten, ze liep regelrecht op 'n drafje naar de bewaarschool om Zus te halen. De bewaarschool ging eigenlijk vijf minuten vóór twaalf al uit, maar de juffrouw wist wel, dat Zus moest wachten, totdat Mineke voor haar kwam. Kijk, daar stond het kleine ding, vlak bij de juffrouw in de deur.

„Dag Mineke!” zei de juffrouw, „wat word jij toch opeens groot, ik wed, dat je wel zóó'n stuk gegroeid ben nu je op de groote school gaat!” en de juffrouw wees met haar wijsvinger omhoog en haar duim omlaag een héél stuk.

„Nee” — lachte Mineke, „want dan zou ik haast net zoo lang zijn als moeder.”

Maar ze vond het toch erg prachtig, dat de juffrouw zoiets zei.

„Goed op Zus passen! Dag kinders —”

„Dag juffrouw!” knikte Mineke.

„Dâ juffou” — riep Zus, ze was pas drie!
Mineke hield haar stevig vast, tenminste

het eerste eind langs de drukke Voorstraat, maar dichterbij huis wong het kleine handje zich los en Zus danste en sprong en kraaide van plezier. Mineke draafde haar na — bleef aldoor vlak bij haar, want 't was een ernstig werkje om op Zus te passen en Vader en Moeder vertrouwden hun oudste meisje!

Zus was uitgelaten blij over de bloembedden in de tuintjes van de Lindenlaan.

„Nee, heusch je mag er niet in, ze zijn van die menschen, *die* mogen de bloemen wél plukken, wij niet; kom nou Zus!” zei Mineke moedertjes-achtig.

Ze nam Zus maar weer aan een hand, in de andere had ze haar groote lei. De kant met de teekeningen van school droeg ze naar boven, dan vlakke het niet uit tegen haar jurk.

Vader stond voor de deur van hun huis — dat deed hij anders nóóit, en toen hij Mineke en Zus zag aankomen, ging hij ze tegemoet, dat was ook al ongewoon.

„Vader — kijk die gieter, die heb ik zelf ge-teekend!” riep Mineke en hield haar lei omhoog.

Maar Vader deed net of hij er niets van zag, hij zei zachtjes, bijna fluisterend: „Nou moeten jullie heel stil zijn en heel zoet als je thuis-komt — want — er is een broertje gekomen —”

„Een broertje? voor ons? heelemaal van ons? Mogen we 't zien? Hoe oud is tie? Hoe groot, Vader?”

Mineke was al even dol druk als Zus, hun hooge stemmetjes gaven een echo in de dwarssteeg. Ze *moesten* wel lawaai maken, omdat 't zóó heerlijk was en zoo opééns!

„St nou!” zei Vader, „nou moeten jullie stil zijn, en vanmiddag uit school mag je naar tante Dien en dan mag je daar slapen ook.”

„Hè Vader, waarom?”

„Ikke wou Broertje zien!” bedelde Zus.

„Ja dat mag, strakjes, maar dan moeten jullie ook zoet stil zijn.”

„Ja, heusch Va” — beloofde Mineke en ze lei een vinger tegen haar lipjes en keek heel ernstig, zoo dat Zus er ook wat van onder den indruk kwam.

Met z'n drieën gingen ze achterom naar binnen.

Ze moesten eerst eten in de keuken. Zelfs Zus, die anders lang zeurde en tegen ieder hapje zuchtte, at nu flink door. Buurvrouw zat er wel bij, maar hoefde niet te voeren, zooals Moeder anders moest doen.

En toen — mochten ze Broertje zien. Vader kwam zelf met hem aanzetten uit de voorkamer. 't Was net een wit pakje in zijn groote sterke arm.

„Kijk!” zei Vader en hield Broer wat lager.

Toen konden Mineke en Zus een rond, vuurrood gezichtje zien, klein, héél héél klein —

„Och wat klein!” vond Mineke, „is 't heusch een jongen?”

Mineke dacht, dat 'n jongen ineens groot en sterk geboren werd.

„Nou en òf! 't Zal me een baas worden, hij slaat nu al met z'n vuisten, kijk!” zei Vader en zijn groote gezicht zag zoo blij: z'n oogen, z'n mond — 't was alles blij!

„Heeft ie maar zukke vuisten?” lachte Zus. Ze stak haar eigen handje omhoog en kneep de vingers dicht en ze wees heel trotsch aan Vader, dat *zij* grooter vuisten had!

Mineke keek ernstig naar 't kleine kindje.

„Zou 't lang duren voor we met 'm spelen kunnen?”

„Ja dat zou 'k zoo denken!” zei Vader.

Och, wat had Vader een *erg* lief gezicht, als hij zóó naar Broer keek. Mineke ging op haar teenen staan en gaf hem een zoen op zij van z'n snor — en daarna raakte ze voorzichtig met haar lippen Broer's wangetje aan.

Maar toen schrok ze, en Zus ook. Want opeens begon meneertje te huilen, erg hard — je zou nooit gedacht hebben, dat er zóó'n geluid uit zóó'n klein jongetje komen kon.

„Hè” — zuchtte Zus en haar lipje zakte naar beneden.

„Stil maar jongen, ik breng je weer naar Moeder!” zei Vader en hij droeg Broer ook zelf terug, maar Mineke en Zus hoorden nog aldoor dat stemmetje — ook toen Broer al lang weer in de voorkamer was.

„Buurvrouw?” vroeg Mineke, „mag je kleine jongetjes ook geen *kusje* geven?”

„Jawel kind, daar was 't niet van.”

„O!”

Een heelen tijd bleef 't stil. Buurvrouw waschte wat kopjes om en maakte de kamer netjes. De kinderen durfden haast niet praten nu Broer daarnaast zoo huilde. En 't was óók nog geen tijd om naar school te gaan.

Mineke zat te denken — te denken —

„Buurvrouw van wie hebben we Broer nou gekregen — van de Lieve Heer?”

„Ja kind, zeker.”

„Zóó maar? want er is toch niemand jarig of zoo —”

„Welnee — maar nou heeft Broer voortaan z'n eigen verjaardag!” legde buurvrouw uit.

„O ja!” Nou begreep Mineke 't pas goed. Heerlijk.

„Vandaag over een jaar is Broer dan jarig?”

„Ja dan wordt hij één.”

„En dan mogen jullie al lang met hem spelen,” zei Vader, opeens binnenkomend.

Hij moest ook nog eten en zijn twee meiskes zaten maar bij hem aan tafel. Ze hadden al wel gedaan, maar ze vonden alles zoo erg bijzonder dien dag.

Toen Vader klaar was, nam hij de pet af om te danken, net als vóór z'n maaltijd, maar nu deed hij 't hardop en Mineke en Zys

konden 't allebei begrijpen, want 't was voor Broertje.

Zus zat heel eerbiedig met haar oogjes stijf toegeknepen. Mineke ook → *zij* deed echt méé: ze voelde ook blij en dankbaar net als Vader en 't was een mooie gelegenheid om dat nu meteen aan de lieve Heer te vertellen, terwijl Vader bad. Buurvrouw stond in de schuur en zag de gevouwen handjes en eerbiedige gezichtjes door 't raam — en ze keek er naar tot ze tranen in de oogen had.

„Vanmiddag om vier uur zal Tante jullie uit school halen,” vertelde Vader, „zullen jullie heel zoet zijn?” .

„Ja Va.”

„Ja Va.”

't Kwam er wel wat benepen uit.

„Goed hoor, dan mogen jullie morgen weer hier komen om Broer te zien en Moeder ook misschien.”

Toen keken ze weer blij, want dat was heerlijk.

„Hier” — en Vader grabbelde in z'n diepe zak — daar mogen jullie allebei wat voor koopen, wat je 't allerliefste wilt.”

Vader hield twee stuivertjes op z'n hand: een vierkant en een rond. Mineke mocht het nieuwe vierkante hebben. Ze had er 'n kleur van! want ze kregen nooit snoepcenten van

Moeder en Mineke had nooit zooveel geld *zelf* bezeten.

„Omdat we nou een jongen thuis gekregen hebben!” zei Vader.

Zus vond het pas heerlijk, toen ze begreep, wát ze allemaal voor dat kleine stukje koopen kon. Ze dacht, dat 't minder was dan 'n cent, omdat 't kleiner was!

Maar Zus ging ook nog maar op de bewaarschool.

Ze kocht er een doosje kralen voor van vier cent en voor de cent, die overbleef: suikerballen.

En Mineke?

Die wou haar stuiver bewaren. Ze vond de gelegenheid te ernstig om snoep te koopen. Ze dacht aan Vader's gezicht, toen hij Broertje vasthield en later toen hij zei: „omdat we nou een jongen thuis gekregen hebben!”

Mineke knoopte de stuiver in 'n punt van haar zakdoek en die zakdoek stopte ze in de zak van haar Zondagsche jurk op zolder. Ze deed het nog gauw even vóór ze weer naar school ging. Het was een heerlijk geheimpje van Mineke met die stuiver. Niemand dan de Lieve Heer had gezien, dat ze hem daar bewaarde. Mineke dacht vast, dat er iets heel moois en heel wonderlijks met dat vierkante stukje ging gebeuren.

O het was zóó vreeselijk — je kon het eerst heelemaal niet gelooven en als iedereen zei dat 't heusch waar was, dan begreep je het nog niet goed: Moeder was gestorven.

Moeder, Mineke's en Zusjes Moeder was dood —

Alle buurvrouwen praatten er over, ze stonden bij elkaar in de steeg en schudden de hoofden en sloegen de handen in elkaar en veegden zich met 'n punt van haar schort over de oogen.

„'t Was 'n goed mensch en nog zoo jong en dan zoo'n stumpert van 'n kind!” zei er een.

„Van kinderen mag je wel zeggen!” vond een andere.

„En dan die arme man —”

Zus begreep er heelemáál niets van. Tante was erg lief voor haar, ze vond het er heerlijk en later gingen ze 'immers weer naar Moeder toe —

Maar Mineke wist 't beter: dood — dat beteekende dat Moeder weg was en nooit meer thuis zou komen. Moeder was in de hemel, 'n engel, en dan kòn je niet meer terugkomen in 'n klein huisje, daar was Moeder te mooi en te licht voor geworden.

Mineke had weleens 'n plaat gezien van engelen en ze droomde dat Moeder er nu ook zóó uitzag en bij allemaal mooie dingen woonde — bij God zelf. Zoo'n droom was prachtig en als ze wakker was, dacht ze er nog dikwijls.

aan, maar — eigenlijk was alles heel akelig geworden thuis.

Mineke keek bedrukt van Vader naar Tante en dan weer naar de grond of naar 't behang, als ze aan tafel zaten en niemand wat zei.

Iedereen was zóó bedroefd. En als ze met Zus op straat kwam, zeiden de menschen: „Och die arme schapen!” en dan sloeg Mineke haar arm om Zus heen, want ze vond het heel niet aardig van die vrouwen, om hun tweetjes zoo te beklagen!

Vader — dat was erger, die liep zoo stil en bedroefd rond — zijn kleine meisjes waren bang voor 't groote-menschen-verdriet.

Hij streek soms even over hun haar, maar dan zat hij daarna weer heel lang met 't hoofd in de handen en z'n elbogen op tafel.

Er was een vriendelijke zuster gekomen — heel vriendelijk — ja, maar ze had Broertje, die net een week oud was, meegenomen naar het ziekenhuis.

Toen Mineke angstig vroeg: „Maar Vader, hij hóórt toch nog van ons hè?” toen had Vader niets gezegd en heel erg gezucht.

Die arme, arme Vader. En hij was nogal zóó vreeselijk blij geweest met Broertje: z'n eenige jongen!

Mineke en Zus gingen weer gewoon naar school, net als anders. Mineke liep nog elken

dag om twaalf uur en om om vier uur zoo gauw ze kon naar de bewaarschool om Zus te halen, en als Zus dan mooie versjes geleerd had, die Mineke ook nog kende, dan zongen zij ze samen onderweg en deden de nieuwe spelletjes zoo goed en zoo kwaad als dat ging met d'r tweeën.

Maar thuis lachten ze niet en praatten er ook niet veel. Ze durfden niet om Vader.

Tante had gezegd, dat ze nu nóóit meer ongehoorzaam mochten zijn, omdat Vader zooveel verdriet had.

Zij was niet dezelfde tante bij wie Mineke en Zus de eerste dagen hadden geslapen, want die had zelf een heeleboel kleine jongens en meisjes. Deze tante was een zuster van Vader, die alleen had gewoond, en nu alles in huis deed, als Moeder vroeger. Ze hielden veel van haar en deden ook heel erg hun best om haar plezier te doen. Vooral Mineke.

Zus vergat weleens dat groote-akelige, dat er gebeurd was, en als iets haar niet beviel, dan begon ze te huilen om Moeder en dan gaf Tante haar dikwijls maar toe.

Dat wist die kleine slimmert al gauw en ze zou misschien een verwend kindje zijn geworden als ze de jongste was geweest, maar dat was ze nou *niet* meer!

Op een dag, toen Mineke haar weer zou afhaken, riepen de andere kinderen van de

bewaarschool: „Zus is zoo stout geweest! Ze staat in den hoek van juffrouw Line!”

„Och heden,” dacht Mineke in stilte, „dat mag Vader niet hooren, we zouden nog al nooit meer ondeugend zijn!”

Met langzame stapjes, maar van binnen heel ongeduldig, liep ze voor de bewaarschool op en neer.

Dat zag de juffrouw.

„Maar Mineke, ik geloof dat Zus al lang weg is.”

„Nee juffrouw, ze zeggen dat ze voor juffrouw Line in de hoek moet staan.”

„Zoo? Nou ik zal 's voor je kijken, kom er maar even in.”

En jawel — in het groote speellokaal stond Zus in de hoek en juffrouw Line, de helpster, vlak bij haar.

„Ik wil niet! Ikke doe niet!” snikte Zus wanhopig. Mineke zou haar graag zijn gaan troosten maar . . . o gelukkig de juffrouw deed het al.

„Wat is er Zus? wat wil Zus niet?”

„Dat — datte léelijke versje —”

„Ja,” vertelde juffrouw Line, „Zus wil niet meeleeren en ze zat aldoor op de bank te slaan en heel wat anders er tusschen door te zingen.”

„Maar waarom dan Zus?”

„Datte lee-léelijke versje!” snikte Zus.

De juffrouw keek Line vragend aan.
 „Heel gewoon juffrouw!” zei die, „kijk
 dit — U weet wel.”

„Klein Broertje ligt op Moeder's schoot,
 Met allebei zijn beentjes bloot.
 Zijn vuistje stopt hij in zijn mond,
 Zijn oogjes slaat hij blij in 't rond.
 Hij trappelt en hij kraait van pret,
 En wil nog in geen uur naar bed!
 Wat zullen we den deugniet doen?
 We geven hem een lekkere zoen!”

De juffrouw las 't half hardop. Zij begreep
 opeens Zusjes verdriet en Mineke ook. Zij
 nam 't kleine, bedroefde ding op schoot en
 trok Mineke naar zich toe.

„Dat moest je nou juist eens héél móóí
 leeren,” zei de juffrouw toen, en Mineke
 merkte wel, dat ze heelemaal niet boos was
 op Zus. „Als Broer dan thuis komt, dan kun
 je het voor hem zingen.”

Zus keek haar erg verbaasd aan.

„Ja heusch!” zei Mineke gauw, „Broer
 komt later weer thuis, echt waar, hij hoort
 voorgoed van ons, Tante heeft 't zelf gezegd.”

Zus lachte alweer door haar tranen heen.

„En” zei Mineke, „dan zing je maar van
 Tante's schoot, dan is 't heelemaal net als
 bij ons!”

De juffrouw moest zich opeens omdraaien.
 Juffrouw Line was stil het lokaal uitgegaan.

„Zus dacht zeker, dat Broer ook dood was! Ze wou niet *erg* stout zijn, ziet u,” fluisterde Mineke.

„Kom,” zei de juffrouw toen, „ga maar 's even mee naar binnen, dan zal ik Zus haar gezichtje wasschen en dan krijgen jullie een heusch kopje koffie.”

Dat vonden ze fijn! Er lag ook voor ieder een stuk koek op het schoteltje.

Zus was heelemaal getroost, en vroolijk stapten ze, na een poosje, naar huis. Tante was al bijna ongerust geworden over hun lange uitblijven, maar ze begreep het best, toen ze hoorde van 't kopje koffie!

In de bazaar op de hoek van de Voorstraat lagen zulke prachtige kaatsballen! De meeste meisjes bij Mineke in de klas hadden er een mogen koopen, want ze kostten maar vijf cent! Je kon ze al heel in de verte zien liggen: er waren roode en blauwe en gele en groene en ook ballen, waarop alle kleuren tegelijk waren, van elke soort een lapje.

„Waarom heb jij er geen, Mien, mag je niet voor je Vader?”

„Och jaweh!” zei Mineke, als ze dat vroegen, en dan liep ze hard weg. Ze kòn wel zoo'n bal koopen, ze had immers haar stuiver, maar ze *wou* 't niet. Mineke dacht nog aldoor, dat er wel eens iets bizonders zou gebeuren, waarbij die stuiver te pas kwam.

Maar ten slotte kreeg ze toch weer spijt, dat zij géén bal had, alle anderen uit haar klas wél. Ze lieten Mineke in 't speelkwartier vaak eens even ballen en dat maakte juist, dat ze hoe langer hoe meer zin kreeg om er zelf een te koopen.

„Vanmiddag ga ik er een halen!” vertelde ze eindelijk aan haar buurmeisje op school, „k heb wel een stuiver, zie je: 'n nieuwe vierkante!”

Om twaalf uur trok ze Zus mee naar huis zoo gauw ze kon. Vóór ze nog gingen eten, liep Mineke naar zolder, frommelde in haar beste jurk tot ze de knoop in de zakdoek te pakken had, trok 'm er uit en maakte de stuiver los. Toen er mee naar beneden —

„Vader weet iets prettigs, gaan jullie gauw zitten, dan zal Vader 't vertellen,” zei Tante. Dát deden ze natuurlijk! Maar vader scheen niets geen zin te hebben om het te zeggen.

„Wat is 't dan Vader?” vroeg Mineke.

„Hè Va — hè Va?” bedelde Zus.

„Broer komt morgen thuis,” zei Vader eindelijk, maar hij keek net of hij 't niet eens prettig vond. Zus kon haast niet blijven zitten van plezier, maar Mineke was stil geworden. Zou er dan toch nog wat beters voor haar stuivertje komen, zou ze 't wel in de winkel weggeven — misschien kon ze wat moois of wat lekkers voor Broer koopen. Ze nam een

moedig besluit: nog vóór ze weer naar school ging, was de stuiver in de zak van de Zondagsche jurk terug, en Mineke vertelde heel zachtjes aan haar kameraadje, dat ze een bal toch niet mooi genoeg vond om haar stuiver voor weg te doen.

„Moet *jij* weten!”

En Mineke *wist* ook wat ze wou: ze zou wachten tot er wat met die mooie nieuwe stuiver gebeurde.

Broertje kwam thuis de volgende dag. Hij was groot geworden en zag niet meer zoo rood als eerst, hij had ook een beetje haar gekregen. En soms lachte hij! Daar zaten Tante en de kinders aldoor op te letten: op zoo'n lachje van Janneman.

Ze noemden hem ook geen Broer meer, maar Jan, dat wou Vader liever hebben.

Vader hield ook zóóveel van z'n jongen, maar hij werd niets vroolijker. Als de zusjes met de kleine baas speelden en Jan kraaide van de pret — dan liep Vader de deur uit.

Mineke's stuiver zat nog steeds in de punt van de zakdoek geknoot. Alleen Zondags, als ze die andere jurk aan had, voelde ze er telkens naar, en dan liet ze hem weer een heele week met rust.

Jantje mocht geen lekkers hebben, zei Tante, en voor speelgoed was hij nog te klein.

En daarom wachtte Mineke geduldig en elke

dag gingen zij en Zus meer van hun broertje houden.

Zus kon prachtige versjes voor hem zingen, ze deed er nu erg haar best op!

Het was een feestdag voor Mineke en Zus. Kleine Jan zou 's avonds gedoopt worden! Dat was iets héél moois, iets héél heerlijk.

„Dood” was akelig, bedacht Mineke, maar „doop” was prachtig.

Tante had zoo'n mooie, witte jurk klaar gelegd en een lief klein mutsje, en dat was alles voor Janneman.

„Hè Tante, krijg ik ook zoo'n jurk aan?” vroeg Zus.

„Wel nee kind, dat zou je niets prettig vinden, kijk 's hoe lang die is! Toen jij gedoopt werdt, heb je 'm ook aangehad en je Moeder heeft 'm met d'r eigen handen voor Mineke gemaakt.”

Mineke zat stil-bewonderend naar de doos te kijken, waarin Moeder's werk lag. Ze kon maar niet begrijpen, dat zijzelf zóó klein was geweest, dat haar armen door *die* mouwtjes hadden gekund, 't leek wel voor een pop.

„Tante,” vroeg ze opeens, „wat is doopen toch eigenlijk, wat doen ze dan met je?”

„Ja — zie je — dat is zooveel als het kindje aan de Heer geven.”

„Maar — je mag 't toch weer mee naar huis nemen?”

„Natuurlijk, maar dan belooft de Heer, dat Hij voor 't kindje zorgen zal, dan hoort 't kindje van Hem.”

„O maar, dan hooren Zus en ikke ook van de Heer!” riep Mineke blij.

„Ja kind, dat is ook zoo, daarom mag je wel dankbaar zijn, dat je gedoopt ben, want daar kun je zelf toch maar niks aan doen, als je klein bent.”

„Nee-eh — maar hoe gaat 't dan Tante, hoe doet de Heer dat in de kerk?”

„O — de dominee doet 't, je zult 't wel zien, jullie mogen ook mee vanavond.”

Dat was me een blijdschap! Mineke vloog Tante om den hals en zoende haar eerst op de rechterwang en toen nog 's over op de linker.

„Nou — nou, als jullie vanavond maar 'n beetje bedaarder zijn!” lachte Tante.

Mineke merkte wel, dat Vader dien heelen Zondag nog veel stiller was dan anders. Hij zag er net uit of hij hoofdpijn had, dat kwam zeker door al z'n treurige gedachten.

„Och,” zei Tante aan tafel, toen Jantje in z'n wieg lieve, tevreden geluidjes maakte, „z'n Moeder zou toch blij zijn als ze wist, dat jullie *hem* hebben mogen houden.”

Toen knikte Vader en Mineke zag opeens, dat zijn gezicht bijna gelukkig stond: om Broer, omdat ze Janneman nu voor goed thuis hadden!

Al vroeg was Tante begonnen om de meisjes

netjes te maken, toen deed ze Jan zijn mooie jurk aan en eindelijk ging ze zich zelf ook verkleeden.

Tante zou klein Jantje in de kerk brengen en de zusjes gingen met Vader-zelf mee.

„Hier,” zei Vader en hij lei vier centen op tafel, „voor jullie allebei twee centen, nou moet je in ieder zakje één stoppen.”

„In 'n zakje? voor wie is dat? — en — o Vader is dat voor de Lieve Heer?”

„Nou ja, voor de arme menschen. Niet verliezen hoor! Wacht, ik zal ze voor Zus bewaren tot in de kerk, jullie zitten toch naast me.”

Mineke stak gauw haar twee centen op. Ze hoorde maar half wat Vader en Tante nog zeiden, ze had opeens iets moois bedacht. Als je in dat zakje wat aan de Lieve Heer kon geven, dan zou *zij* er haar stuiver in stoppen. *Vader* ging Jantje aan de Heer brengen, hij kon zeker niets lievers en niets mooiers bedenken. Dan wou Mineke ook alles geven wat ze maar had.

Wat héérlijk, dat ze haar stuiver had bewaard!

Onderweg naar de kerk voelde ze telkens naar de drie geldstukjes in haar zak. Als ze een beetje groote stap nam om weer gelijk met Vader te loopen, dan rinkelden ze samen. En dat kleinste van de drie — dat vierkante — was háár stuiver!

Ze kwamen veel te vroeg, Vader en Tante

waren allebei bang geweest om te laat te komen. Tante verdween met Jan achter de kerk, Vader en de zusjes gingen naar binnen.

Het was er zoo groot en licht! Er zaten nog haast geen menschen.

Vader en zij kregen een plaats op de eerste bank, ze zaten ieder aan een kant van hem. Achter ze waren wel menschen die ze kenden, maar ze durfden bijna niet omkijken en heele-máál niet knikken!

Ze keken met groote oogen naar het orgel, naar de preekstoel, naar de hooge banken aan de kant, naar het doopvont. Alles was even wonderlijk en nieuw. Ze waren ook nog nooit in de kerk geweest!

De muziek uit het orgel maakte hun eerst 'n beetje in de war, maar ze voelden zich weer op d'r gemak, toen Vader eens naar ze keek. Even later fluisterde hij: „Als ik straks naar dominee toega met Jan, dan moeten jullie stil blijven zitten hè?”

„Ja — ja” — knikten ze allebei.

Eindelijk kwam er een heele rij mannen binnen door een deur achter de preekstoel, ze gingen in de hooge banken zitten, dominee was er ook bij, maar hij liep door naar de preekstoel.

Wat zag hij er raar uit, dacht kleine Zus, hij had ook een lange jurk aan, maar van zwart. Ze kenden hem wel en hielden veel van hem en van domineesmevrouw. Ze knikten

hem opeens toe, toen hij daar hoog boven ze in de preekstoel zat, dat durfden ze *nu* wèl, want mevrouw had het ook tegen hun gedaan — het mocht best, dachten ze.

Er werd gezongen en later nogeens gezongen en toen werden de kindertjes binnengedragen.

Wat dominee allemaal zei, begrepen ze niet, maar opeens stond Vader op. Mineke en Zus gleden ook van de bank, ze dachten natuurlijk, dat 't zoo hoorde. Dominee keerde zich heelemaal naar één kant, alsóf hij *hun* alleen wat zeggen wou.

„Ja!” zei Vader opeens, zacht maar duidelijk.

„Ja” — en „Ja” zeiden Mineke en Zus hem na, ook heel zachtjes. Mineke keek even op naar Vader, of 't zóó goed was, maar hij had heelemaal geen erg in haar — hij zag er zoo bleek uit, zoo anders dan thuis.

Toen ze weer gingen zitten, kwam dominee van de preekstoel af. Er waren nog drie kindertjes, behalve hun Broer en twee ervan schreeuwden erg, maar Jan was rustig en tevreden.

Mineke merkte, dat aldoor de *moeder* met het kindje naar dominee toeging. Zou Tante Jantje brengen? Maar nee — Vader had net gezegd, dat hijzelf

Daar stond hij op. Mineke kreeg een kleur als vuur.

Tante reikte Jantje over en — daar stond Vader bij dominee. 't Was net of hij hilde.

Dominee's stem klonk ook zachter dan bij de andere kindertjes, vond Mineke. Tante hield haar zakdoek voor 't gezicht.

Zus zat heel verbaasd rond te kijken, maar Mineke begréép er iets van, waarom 't bij Jantje alles zoo anders was dan gewoon, en waarom de menschen zoo naar ze keken.

Na Jantje kwamen er geen kindertjes meer en dominee zegende ze allen samen, terwijl Vader met Broer nog vóór hem stond. Mineke dacht, dat het ook apart voor *hun* Jantje was.

Toen Vader weer naast haar zat, wist ze het heel goed en ze zei het nogeens bij zichzelf:

„Nou heeft Vader Jan aan de Lieve Heer gegeven!

De kindertjes werden de kerk uitgedragen, dominee klom weer op de preekstoel en gaf nogeens een versje op.

Toen werd 't Mineke's beurt om te geven. Een paar mannen kwamen uit de hooge banken en namen elk 'n lange stok van de muur met een zakje aan 't eind. Ze waren al gauw vlak bij Mineke, want ze zat vooraan in de kerk. Nog even kneep ze het vierkante stukje heel stevig in haar rechterhandje, in 't linker hield ze de twee centen van Vader, die waren dan maar voor de tweede zak.

't Was nu al bij Zus! Die hield haar cent in de hoogte en liet 'm er opeens plof invallen. Zoo'n stoute Zus — Vader had het

gelukkig niet gemerkt, maar de meneer van 't zakje wèl en die lachte even — och ja, Zus was ook nog zoo klein!

Vader stak zijn hand erin en — meteen was het vlak voor Mineke zelf.

Voorzichtig liet ze haar schat tusschen de andere geldstukjes vallen en — en toen was 't gebeurd.

De zak ging verder — de dominee hield een preek — en vóór ze goed wisten wat er gebeurde, liepen ze alweer naar buiten, naar huis.

Als die mannen nou straks in 't zakje keken, dan vonden ze er 'n vierkant stuivertje in, maar dan wisten ze toch nog lekker niet, dat 't van Mineke was voor de Heer: omdat zij zoo blij was dat ze Janneman nu thuis hadden, en dat hij nu ook van de Heer hoorde, net als Zus en zij. Nee, dat konden de mannen, die 't geld telden, ook niet weten, want 't was maar 'n gewoon stuivertje, zooals er tegenwoordig zooveel zijn — Er was nog altijd geen wonder mee gebeurd!

En toch iets bizonders! Want gelijk met het mooie, nieuwe, *lieve* stuivertje had Mineke heel haar hartje méé in 't zakje gestopt, haar dankbaar *hartje* gegeven!

En daarom, daarom alleen, zag de Heer die vierkante stuiver aan, alsof 't minstens een goud tientje was.
